

σῆνι, π'λέγιον ἀνασυρτάρ' (ἢ καπνοσακκούλα, ὁ καπνός, τὸ τσιμπούκι, ὁ λουλάς. π'λέγιον = πῆλινο) αὐτόθ. Συνών. ἀγκλῖα 1, ἀνάσερμα 1 β, ἀνασυρτήρι 1, ἀνασυρ- τὸς Β 1, κάδος, κουβᾶς, σίκλα, σικλί.

ἀνασυρτάρικος ἐπίθ. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρικος.

Ὁ ἀντληθεὶς ἐκ φρέατος, ἐπὶ ὕδατος: Ἀνασυρτάρικο νερό. Συνών. ἀνασυρτὸς Α 2, πηγαδῆσιος ἀντίθ. βρυσήσιος, βρυσικός, τρεχούμενος (ιδ. τρέχω).

ἀνασυρτήρι τό, Ἄμοργ. Ἰκαρ. — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 294 ἀνασυρτήρ' Θράκ. (Αἰν.) ἀνεσυρτήρι Ἄμοργ. Θήρ. Θράκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάτμ. ἀνεσυρτήρ' Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνεστήρ' Πάρ. (Λεῦκ.) ἄνασυρ- τήρι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασύρω, δι' ὃ ιδ. ἀνασέρνω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήρι.

1) Ἀνασυρτάρι, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν. 2) Κρίκος διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνυψοῦται ἡ καταπακτὴ τοῦ πατώματος ἡ κλείουσα τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ κατοικίου κλίμακα Ἰκαρ.

3) Μακρὰ ξυλίνη ράβδος φέρουσα εἰς τὸ ἄκρον βρε- γμένους κλάδους ἢ ράκη, διὰ τῆς ὁποίας σύρονται πρὸς τὰ ἔξω ἐκ τοῦ φούρνου οἱ ἄνθρακες Ἰκαρ. Συνών. ἀνάσερμα 1 γ, ἀνατρίφτης, πάννα, πάννιστρας, τρίφτης.

ἀνασυρτογάλα ἐπίθ. θηλ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτὸς καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἡ κατὰ τὴν ἁμελξιν ἀνασύρουσα τὸ γάλα τῶν μαστῶν τῆς καὶ μὴ ἀφίνουσα αὐτὸ νὰ ἐκρέυση εὐκόλως, ἐπὶ αἰγός. Συνών. ἀνασυρτογαλοῦσα.

ἀνασυρτογαλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτὸς, τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ιδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 192.

Ἀνασυρτογάλα, ὁ ιδ.

ἀνασυρτὸς ἐπίθ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. ἀνεσυρτὸς Σέριφ. Σίκιν. Τήν. ἀνασυρτὸν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνασυρτὸ Ἀθῆν. ἀνεσυρτὸ Σέριφ. Σίκιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασύρω, δι' ὃ ιδ. ἀνασέρνω.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ συρθεὶς πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ἀνα- συρθεὶς Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: Τὴν εἶχε ἀνασυρτὴ τὴ φούστα τῆς κ' εἰδειχνε τοῖς γάμπες τῆς ὡς τὸ γόνατο. 2) Ὁ ἀντληθεὶς ἐκ φρέατος, ἐπὶ ὕδατος Σῦρ. (Ἐρμούπ.): Νερό ἀνασυρτό. Συνών. ἀνασυρτάρικος, πηγαδῆσιος, ἀντίθ. βρυσήσιος, βρυσικός, τρεχούμενος (ιδ. τρέχω).

3) Ὁ ἐξ οὗ δύνатаί τις νὰ ἀντλήσῃ, ἐπὶ φρέατος ἢ πη- γῆς Τήν.: Ἀνεσυρτὰ π'γάδια. Ἀντίθ. ἀνάσυρτος Α 1.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ ἀγγεῖον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀντλεῖ τις ὕδωρ, ἀντλημα Λυκ. (Λιβύσσ.) Σίκιν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνασυρτάρι. 2) Ἡ ἀρπάγη διὰ τῆς ὁποίας ἀνασύ- ρονται οἱ ἐντὸς τοῦ φρέατος πίπτοντες κάδοι Ἀθῆν. Συνών. ἄγγριφας, ἄγγριφι 1, ἄρπαγας, ἀρπάγη, ἀρπάχτης, τσεγκέλι. 3) Σημεῖον χαρασσόμενον ἐπὶ τῶν ὠτων τῶν αἰγοπροβάτων πρὸς ἀναγνώρισιν Σέριφ.

ἀνάσυρτος ἐπίθ. Σύμ. — ΣΣκίτη Ἀγ. Βαρβάρ. 114 ἀνέσυρτος Κῶς Νίσυρ. — ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 7 ἄνέσυρτος Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτὸς τοῦ ἀρχτικοῦ α προσλα- βόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν δύναται τις νὰ ἀνασύρῃ, νὰ ἀντλήσῃ τι, ὁ πολὺ βαθύς, ἐπὶ φρέατος Νίσυρ.: Ἀνέσυρτο πηγάδι. Ἀντίθ. ἀνασυρτὸς Α 3. 2) Ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου Κῶς: Ψωμὶ ἀνέσυρτα. Συνών. καὶ ἀντίθ. ιδ. ἐν λ. ἄνατε 1.

3) Ὁ μὴ καλῶς ἐψημένος, ἐπὶ ἄρτου Σύμ.: Ψωμὶ ἀνάσυρτο. Συνών. ἀστράγγιστος, ὠμός, ἀντίθ. ἄνέσυρ- μένος (ιδ. ἀνασέρνω Β 3).

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἀποκαλυφθεὶς, μυστικός, κρυ- φὸς ΙΓρυπάρ. ἐνθ' ἀν.: Κάλλη ἀνέσυρτα. 2) Ὁ μὴ περιπλανηθεὶς εἰς τὴν ξένην, ἄπειρος κοινωνικῶς ΣΣκίτης ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ παλληκάρι τὸ ξανθὸ ποῦ ἡ ὥραία ἡ μαυρομμάτα ἔκαμεν ὄνειρο γλυκὸ νὰν τὸ ἀποχτήσῃ, ἀλλοιὰ τῆς, τὸ μπεξε μέσ' ὅς τὰ δίχτυα τῆς ἡ ξενιτεῖα ὅς τὴ στροάτα καὶ τὸ σὺρε τ' ἀνάσυρτο ὅς τὴν ἄχαρη φιλιὰ τῆς.

Συνών. ἄβγαλτος Α 2, ἀγύριστος Α 5, ἀξέβγαλτος.

ἀνασφαγή ἡ, Κύμ. — Λεξ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνασφαῖ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. σφαγή.

Τὸ μεταξὺ δύο σανίδων πατώματος, θυροφύλλων κττ. κενὸν ἐνθ' ἀν.: Σὲ ἔλεπον πὸ τὴν ἀνασφαγὴ Κύμ. Συνών. ἀραμάδα, χαράμαδα.

ἀνασφακελῆ ἡ, ἀμάρτ. ἄνεσφελ-λακεῖ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. σφακελῆ, παρ' ὃ καὶ σφελ-λακεῖ.

Πόνος δριμύς προερχόμενος ἐκ φλεγμονῆς πληγῆς ἢ ρευματισμῶν: Ἐρχονται μοι κατὰ ἄνεσφελ-λακεῖς! Συνών. σφακελῆ.

ἀνασφακελῶ ἀμάρτ. ἄνεσφελ-λακῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σφακελῶ, παρ' ὃ καὶ σφελ-λακῶ.

Προξενῶ δριμὺν πόνον: Ἄνεσφελ-λακῶ με τὸ πόι μου (πόι = πόδι).

ἀνασφάλλω Μέγαρ. ἀνασφάλλω Ἡπ. (Ἀρτ.) Μέσ. ἀνισβάλλουμι Λῆμν.

Τὸ ἀρχ. ἀνασφάλλω.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου Ἡπ. (Ἀρτ.) Λῆμν.: Γίν'κιν καλὰ οὐ ἄρρουστους, ἀμ' ἀκόμα δὲν ἀνισβάλλ'κιν Λῆμν. Συνών. ἀναδίνω Β 1 γ, ἀναζουμώνω, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2, ἀνακαρώνω (Ι) 1, δυναμώνω, καρδα- μώνω. 2) Συνέρχομαι ἐκ λιποθυμίας, ζάλης κττ. Μέγαρ.: Σουνηρθε; — Τρόμαξα ν' ἀνασφάλω! Συνών. συνεφέρνω. Πβ. ἀναλογίζομαι 2, ἀνανοῶ 4, ἀναπαίρων 3, ἀνα- φέρνω.

ἀνασφεντουριστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνασφουδουριστὰ Λακων. ἀνασφορδαριστὰ Λακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασφεντουριστὸς.

Ἀσαφῶς, περιπεπλεγμένως, ἐπὶ λόγων: Λές τὰ λόγια ἀνασφορδαριστὰ.

ἀνασφεντουριστὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνασφορδαριστὸς Λακων.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀνασφεντουρίζω, δι' ὃ πβ. ἀπλοῦν σφεντουρίζω. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ ἐν τῷ τύπῳ ἀνασφορδαριστὸς ιδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικ. Ἀρχ. 83 κέξ.

Ἀνάποδος, περιπεπλεγμένος, ἐπὶ λόγων.

ἀνασώνω Χίος ἀνασώνου Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἀνισώνου Λέσβ. ἄνασών-νω Σύμ. ἄνισώνω Κῶς.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σώνω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀνασφῶζω.

